

i Nærheden af Fisketorvet. Den Ene af dem var kort efter reist videre, efter eget Sigende til Paris. Der var intet Mistænkeligt ved disse Mænd, de syntes at have Penge, skjøndt de ikke ødslede, og tilbragte Dagen ude. Til Triest komme tilmed daglig Reisende fra Alverdens Lande, især fra Ægypten, Lilleasien og Tyrkiet. Historien om Diamanttyveriet var forresten bleven bekendt i Triest; den havde staaet omtalt i flere Aviser der, og Skrædderen havde ogsaa læst den. Tilfældigvis møder han en Morgen en af Grækerne, gaar ubemærket efter ham, og seer ham gaae ind i en Juvelerboutik paa Corsoen. Nysgjerrig venter han til Grækeren igjen kommer ud, og følger da efter ham til et Østeri paa Fisketorvet, hvor Grækeren træffer sin Kammerat, med hvem han begynder en hemmelig Samtale, trækker Guldpenge op af Lommen, tæller dem og deler dem med den Anden.

Var det nu denne Omstændighed, som vakte Skrædderens Mistanke, eller havde han allerede tidligere haft sine Formodninger? Nok, han taler endnu samme Dag med en Ven derom, denne gaar til Juveleren paa Corsoen, og erfarer, at en Græker, som har givet sig ud for at være Dragoman hos en Engelskmand, hvis Adresse i Hotel de la Ville han har efterladt, samme Morgen har solgt en lille Brillant for tresindstyve Pund Sterling. Med denne Efterretning gaar Skrædderen, ledsaget af sin Ven, til Politiet. De træffe der en af de hemmelige Agenter fra Cairo, og endnu samme Aften bleve begge Grækerne arresterede hjemme hos Skrædderen. I et Læderbelte, som den Ene af dem bar paa det blotte Legeme, fandt man en Mængde store og smaa Brillanter, næsten Fjerdedelen af den stjaalne Skat. Al Negten var forgjæves, og de bleve bragte i sikker Forvaring. En anden Agent reiste strax til Paris, for ogsaa at faae fat paa den Tredie; Nogle paastaae, at de to Grækere, da de saae, at Alt var tabt, selv opgave deres Medskyldiges Adresse. Ogsaa denne bliver heldigvis grebet i Paris, og da de to Agenter ankomme med deres tre Fanger til Alexandrien, fører man en mistænkelig Italiener til dem, som strax tilstaaer sin Skyld, da han bliver ført sammen med de Tre. Den Femte, ligeledes en Italiener, arresterede man to Dage senere i Suez, hvor han allerede befandt sig paa en Damper, for at begive sig til Bombay. Alene den ugunstige og stærke Blæst, som lod befrygte en Storm i det røde Hav, havde forsinket Dampskibets Afgang nogle Dage, ellers vilde denne Tyv sandsynligvis være undsluppen. Ogsaa han bar Diamanter paa sig til en Værdi af nogle hundredetusinde Francs. Brødrene Rochmann, som strax gjenkjendte deres Stene, kom paa denne Maade snart igjen i Besiddelse af de tre Fjerdedele af det stjaalne Gods, og selv den sidste Fjerdedel (naturligvis med Fradrag af mindre Summer, som Tyvene allerede have givet ud) haaber man endnu at finde, da man efter en nyere Depeche fra Konstantinopel ogsaa der har fængslet en mistænkelig Person, som ikke kunde give tilfredsstillende Forklaring om flere store Brillanter, han var i Besiddelse af.

Da Efterretningen om den heldige Fængsling af Tyvene blev bekendt i Kairo, herskede der stor Glæde blandt den arabiske Befolkning, især mellem Beboerne af Muskil, for hvem det var blevet en Æressag, at rense sig for enhver Mistanke om mulig Deltagelse, hvilken Mistanke i Begyndelsen havde yttret sig temmelig lydeligt. Politidirectionen i Kairo fortjener stor Anerkjendelse for den dygtige Maade, hvorpaa den i de tre Verdensdele fordelte sine Agenter, hvilke det, ganske vist begunstiget af heldige Omstændigheder, lykkedes at faae fat paa Tyvene i saa stor Afstand. Disse skulle nu, efter et Forhør i Alexandrien, hvoraf endnu Intet er bekendt, men som sikkert vil indeholde mange interessante Details, udleveres til de respective Regeringer, for at lide deres fortjente Straf.

Nogle til Almanakken.

Paa den 5te April falder i Aar første Paaske-dag, denne den christne Kirkes store Glædesdag, der feires til Minde om Christi Opstandelse af Graven. Ogsaa Jøderne feirede i den gamle Pagts Dage en Paaskefest, og fra dem er Navnet gaaet over til os. Ordet Paaske er nemlig gennem det græske Pascha kommet af Hebræernes Pesach, der betyder Forbigang, et Navn, Festen fik, fordi Morderengelen i Ægypten forbigik Jødernes Huse (2 Moseb. 12, 27). Denne Fest indtræffer ikke, som Julen, hvert Aar paa en bestemt Dag; thi paa Kirkeforsamlingen i Nicæa 325 bestemtes, at den skulde falde paa den første Søndag efter den første Fuldmaane, der indtræffer efter Foraarsjævndøgn (den 21de Marts), og

er det Fuldmaane netop paa denne Søndag, skulde den ansættes otte Dage senere. Herefter vil Paasken falde tidligst den 22de Marts og sildigst den 25de April, hvilket vil blive Tilfældet i Aaret 1886. Især tidligere spillede Paaskeæggene en Hovedrolle i Børnenes Paaskelege. Dette havde sin Oprindelse deraf, at man i ældre Tider paa første Paaske-dag bragte alleslags Spisevarer hen i Kirken og satte dem paa eller ved Alteret, hvor Præsten lyste Velsignelse over dem. Imellem disse Spiser var især en stor Mængde Æg. Efter den ældre Fasteorden var det nemlig forbudt at spise Æg i Fasten, hvorfor man ved dennes Udløb ret glædede sig til igjen at turde nyde dem, der tilmed paa denne Aarstid falde i stor Mængde. — Den Irene («den fredelskende»), som nævnes den 5te April, siges at have været en thessalonisk Pige, som blev levende brændt tilligemed sine to Søstre.

Anden Paaske-dag (den 6te April) er en Fortsættelse af første Paaske-dag, og til den har man henlagt Evangeliet om Herren, der mødte de tvende Disciple paa Veien til Emaus. — Sixtus var en romersk Pave, som efter i ti Aar at have beklædt Pavestolen, faldt som Martyr i Aaret 127. Han blev begravet ved Siden af St. Peter i Vaticanet, hvor der til hans Ære blev opreist et Alter og et Capel.

Egesippus eller Hegesippus. «Rytterfører» (den 7de April) var en berømt Kirkehistoriker. Han var født Jøde, men omvendte sig til den christne Tro og drog under Pave Anicetus til Rom, hvor han baade i Tale og Skrift hjalp med til at forsvare den christne Lære. Han er død ved Aaret 180.

Under den 8de April nævnes i vor Almanak Janus. Dette Navn findes ikke i nogen anden Kalender eller Martyrologi, men derimod, ogsaa under 8de April, en Januarius, som tilligemed flere Andre led Martyrdøden i Afrika.

Den 9de April. I Helgenlexikoner nævnes der vel flere Procopier, men ingen af disses Dag er den 9de April. Til denne Dag henføres derimod Prochorus, en af de første Diakoner og siden Biskop i Nicomedia; han skal have lidt Martyrdøden i Antiochia. Det er ham, der er nævnt i Ap. Gjern. 6, 5.

Ezechiel, «Gud vil styrke mig», den 10de April, er den fra det gamle Testamente bekendte Profet.

Den 11te April er opkaldt efter den romerske Pave Leo I eller den Store. Da Hunnerkongen Attila truede Rom, drog Leo ham imøde og bevægede ham ved sin milde Tiltale til at drage bort. Attila tilstod selv, at han, medens Leo talte med ham, over dennes Hoved havde seet to Mænd med blottede Sværd, som truede ham med Døden, hvis han ikke fulgte Pavens Formaning. Ligeledes bevægede han senere Vandalerfyrsten Genserik til at skaane Kirkerne og opgive at lade Rom gaae op i Luer. Under ham holdtes det bekendte Chalcedonske Concil. Han beklædte Pavestolen fra 440 til 461 og indviede 81 Præster, 31 Diakoner og 185 Biskopper.

Gaade.

Snart er en Gaade det, man sidst skal gjette,
Og snart de første og det sidste Led,
Og hør nu hvad der her vil Meget lette!
Det sidste Led man regner, Læser! med
De første og det andet Led; det Hele
Repræsenterer gode Samfundsdele.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 757:

Skolemand.

Opløst af Vidomskilden og Voloutairen i Vordingborg, Skjersilden, Victor Skabehals. Imellem Ghintene, B-t paa St. Hans Hospital, Den Horvoldige paa Paddegård, Mester Erik, Mis i S. Præstegaard.
Paa Vers af AEL.

Tiberias og Genezareth Sø.

(Et Reisesmind.)

Tiberias ligger lidt sydfør Genezarethsøens Midtlinie. Den blev opført af Herodes Antipas paa Christi Tid, og fik sit romerske Navn til Ære for Keiser Tiberius. Med Freiserens Historie staaer den ikke i nogen Forbindelse; det omtales intetsteds i Evangelierne, at han har været i den. Efter Jerusalems Fald i Aar 70 efter Christus blev den Sæde for det jødiske Synedrium og for den rabbiniske Lærdom, thi her dannede hine Skoler sig, som besøgte af mange Tusinder, der skulde uddanne sig i Studiet af Mose Lov og dennes mange yderst skarp-sindige og ofte spidsfindige Fortolkninger. En Del af Talmud er bleven til her. Min Rejsfælle og jeg aflagde et Besøg ved den store Rabbi Akibas Grav, som skuer frit ud over Søen; mangfoldige

Gravsteder rundt om betegnede Stedet, hvor hans Disciple bleve jordede.

Nuomstunder er Tiberias en Flække med et Par tusinde Indbyggere, hvoraf den overveiende Del ere Jøder. Den er en af de fire hellige Byer, som fortrinsviis ere Gjenstand for Jødernes Ærefrygt (de tre andre ere Jerusalem, Hebron og Saphed). I Aaret 1837 blev den hjemsogt af et frygteligt Jord-skjælv, som bragte Husene til at styrte sammen, dens Mure revnede og dens Taarne sank i Grus, og mange Mennesker omkom. Endnu spores denne Ødelæggelse i dens ynkeligt forfaldne Tilstand. Smudsig-heden og Urenligheden er stor, og Heden ved Sommertid paa Grund af den dybe Beliggenhed utaalelig. Af det antike Tiberias med dets mange Pragtbygninger, Marmorhaller og Søilerækker findes kun svage Levninger sydfør den nuværende By, som muligvis i Tidernes Løb er rykket noget længere mod Nord. Paa begge Sider af Søen findes hede Kilder, hvis Vand, indeholdende Kalk, Svovl og Jeru foruden andre mineralske Bestanddele, besidde stor Helbredelseskraft overfor Gigt sygdomme. Over de betydeligste af dem har Ibrahim Pascha ladet opføre en pragtfuld Badebygning, som dog allerede er i stærkt Forfald. Vi traf her to Sønner af Beduin-høvdingen Akil Aga, som havde fulgt deres Moder hid.

Men det er Søen, som fremfor Alt tiltrækker sig vor Opmærksomhed, udover den kaste vi atter og atter vort Blik, uden at trættes af at beskue den. Efter at have taget et Morgenbad i den vandrede vi langs dens Bredder og saae med Glæde paa dens Bølger, som spillede i de gyldne Solstraler. Genezareth Sø kan nærmest sammenlignes med de skotske Bjergsøer, der ligesom den ligge i en dyb Ensomhed, omgivne af tause melancholske Bjerge. Paa den østlige Side, altsaa ligeoverfor Tiberias, hvor vi befandt os, hæve de nøgne og gølge Bjerge sig brat op af Vandet; det er Gadarenernes Land, men saa usikkert formedelst de der omstreifende Beduiner, at ingen Reisende vover sig did. Vest-siden dannes af en lavere Skraaung, som sænker sig gennem flere Afsæt og paa adskillige Steder er bedækket med Græsgange. Imod Nord hæver Hermon sin snedækte Top. Søen ligger over-ordentlig dybt, 653 Fod under Middelhavets Vand-speil. Om Sommeren hersker der en tropisk Hede, idet Solen brænder i den dybe Indsænkning, og de omliggende Bjerge holde alle kolige Vinde borte. Jordbunden er overordentlig frugtbar og kan, naar den opdyrkes, frembringe en forbausende Plante-rigdom, saavel af det koldere som af det hede Klimas Væxter, idet den kan dyrkes i en opad-stigende Terrassedannelse. Josephus fortæller i *De bello Judaico III, 10, 8*, hvorledes her voxede Valnødder, Oliven, Druer, Figen og Palmer. Nu er al denne Herlighed forbi; Egnen er næsten træløs, kun et Par enkelte Palmetræer sees og nogle Oleander-buske.

Hvad der giver Genezarethsøen dens eiendomme-lige Skjønhed, er Belysningen, som lægger sit forskjellige Farvespil saavel over Søens Vande som over de omgivende Bjergsider. Men hertil kommer den dybe, tause Ensomhed, som hviler over Søen og dens Omgivelser. Thi her, hvor det paa Christi Tid vrilledes af Smaabyer i festlig Kred om Søens blinkende Vande, hersker nu stor Mennesketombed. Byerne ere sunkne i Grus. Forfatterne strides om, hvor Bethsaida, hvor Kapernaum laa. Af de delige Haver findes ikke længere Spor; Orange-lundene ere forsvundne, Markerne ligge udyrkede hen, kun enkelte Pletter ere undtagelsesviis opdyr-kede, og sjældent møder man andre Mennesker end nogle omstreifende Arabere. Samme Øde og Tom-hed hersker paa selve Søen. Hvor der før fandtes et Par hundrede Fiskerbaade, som krydsede i mang-foldige Retninger og med deres hvide Seil oplivede Søens stille Flade — findes nu kun een, ja i bog-staveligste Forstand kun een eneste Baad, og det uagtet Søen er ligesaa fiskerig som i Oldtiden. Vi mødte tilfældigvis denne eneste Baad paa en Morgen-vandring langs Søens Bred. Den havde ligesom Peders Fiskerbaad hin uforglemmelige Morgen været ude hele Natten at arbejde (jvnf. Luc. 5, 5). Vi raabte den an og steg ombord i den for at seile til Kapernaum (det er: det Sted, hvor Kapernaum muligvis har ligget). Men Vinden var stik imod, saa at vi atter maatte opgive vort Forehavende. Ikke engang til Tiberias formaaede vi at seile til-bage, men maatte lade Baaden trække med Reb fra Land.

Men netop denne Stilhed og Taushed, som hviler over Galilæersøen og dens Omgivelser, har sin dybe Betydning. Thi saaledes er al den travle Verdenslarm forsvunden, forat hint ene Billed af den guddommelige Frelser desto stærkere maa bæres frem. Saaledes synker overalt Tiden med sin travle Uro, dens Larm stiller af, dens Gjærning falder sammen — men hvad der er af Evigheden, det